

PAPA, RUSIA, GENOCIDUL ȘI MARELE PARIU MORAL

Autor: Petre M. Iancu | 13 aprilie 2022

Acest articol a fost publicat și pe blogul autorului, îl puteți accesa aici.

Se poate opri genocidul? Bineînțeles. Cu arma în mână. Prin înfrângerea armatei genocidare. Și prin presiuni morale. Căci sângele victimelor crimelor rusești strigă din pământ.

Vor mai scăpa încă o dată nepedepsiți criminalii în masă pe care regimul Putin îi tot trimite, din 1999, cu arma în mână, să depopuleze orașele și satele inamicului, fie el cecen, sirian sau ucrainean, să-i extermine elita, să-i îngenuncheze populația ori să-l epureze etnic și să-l convertească religios și cultural, cu sabia în mână, în numele superiorității rusești?

Pentru uzul militarilor și al răzbinătorilor sângelui

O listă cu numele militarilor ruși implicați în genocidul din Ucraina a început fie publicată de oamenii lui Zelenski. Lista e o idee excelentă. E menită, pe de o parte, să-i atenționeze pe prezumtivii criminali de război ruși că riscă să aibă soarta teroriștilor palestinieni din Septembrie Negru, care i-au masacrat pe sportivii evrei la Olimpiada de la München, din 1972, fiind apoi vânați unul câte unul și uciși de serviciile secrete israeliene.

Lista are și darul să exercite binefăcătoare presiuni asupra conștiinței morale a rușilor de rând de pretutindeni. Ca să știe rușii din Rusia și de oriunde ce se comite în numele lor, al națiunii, al religiei și al culturii lor.

Presiunile morale nu sunt însă, în principiu, treaba unor forțe armate sau autorități politice. Le revine marilor instanțe etice să le exercite. De pildă, Papei. Dar unde e Papa în actualul conflict?

Demersuri papale

Ca niciodată, la începutul războiului de agresiune declanșat de Rusia în Ucraina, Papa se deplasase la ambasadorul Kremlinului la Vatican, un gest unic și fără precedent, în felul său. În conversația de jumătate de oră cu trimisul lui Putin, Alexander Avdeiev, Papa i-a transmis personal „îngrijorarea sa cu privire la război”.

Papa exersează un balet diplomatic care nu-i șade bine și nu ajută la nimic. Ba care chiar strică, pentru că îi dă agresorului impresia că-i merge. Ceea ce pe răufăcător, evident, îl stimulează.

De partea cui e, deci, Papa în conflictul ruso-ucrainean? Pare cât se poate de clar. Cum nu se poate mai clar, ar zice mulți, atrăgând atenția că, nu de mult, Suveranul Pontif a sărutat drapelul ucrainean și a declarat, biblic, despre ucrainenii uciși, că „sângele lor strigă din pământ”.

El când vorbește cu noi să tacă

Normal că strigă, așa cum striga și glasul lui Abel, după fratricidul comis de Cain (Geneza 4, 10). (Se comit) „orori tot mai teribile îndreptate împotriva civililor, împotriva unor femei lipsite de apărare și împotriva copiilor. Sunt victime al căror sânge strigă la cer. Acestui război trebuie în fine să i se pună capăt. Fie ca armele să tacă...”, a mai spus șeful Bisericii Catolice.

Fie sa tacă. Dar cine? Dacă glasul sângelui victimelor strigă, oare de ce pare că Papa nu-l aude prea bine? Și-a astupat urechile? Ori vrea să-l înăbușe, de vreme ce refuză să-l onoreze, numindu-l în clar pe agresor, răufăcător și criminal, care a dat ordin să fie vărsat? Dacă strigă, de ce-l acoperă cu ocările criminalului moral, patriarhul kaghebig Kiril, omul care a susținut teologic războiul de agresiune declanșat de Rusia, calificându-l drept conflagrație „metafizică”, și a binecuvântat armele genocidarilor?

Cu toate acestea, și în ciuda blasfemiilor lui Kiril, Papa, vai, a ales să se converseze în martie, prin video, cu șeful Bisericii Ortodoxe Ruse. Și să continue să se gândească nu numai la o vizită la Kiev, ci și, culmea, la Moscova, cu tot cu o întâlnire cu Kiril. Pentru că, potrivit cardinalului său, secretar de stat, Pietro Parolin, pentru o vizită la Kiev trebuie luată în considerare și Biserica Rusă. Nu serios?

Unii lansează rachete. Alții, semnale

Are în oarecare măsură dreptate ambasadorul ucrainean la Vatican, Andrij Iuraș, să creadă că „toate celelalte națiuni ar sprijini o vizită” (papală la Kiev), care ar lansa „mesajul opririi acestui război”, și ar fi un semn inteligibil pentru poporul ucrainean. Dar nu acest popor iscă dileme etice dostoievskiene, ci poporul rus.

Or, ce semnal inteligibil lansează șeful creștinătății poporului rus, dacă Sfântul Scaun e pradă unei indicibile confuzii morale și continuă să mizeze pe „neutralitatea” din ultimii 150 de ani a Vaticanului, ca și pe himera unui „dialog” cu genocidarii, refuzând să urmeze recomandării ierarhilor săi mai lucizi, în loc să ia în serios concepte esențiale, precum cel al dialogului?

Episcopul catolic al Odessei, Stanislav Șirocoradiuc, s-a exprimat mai delicat, dar esențialmente la fel de perplex. Francisc „face totul spre a pune capăt războiului”, a declarat el ziarului florentin La Nazione. Cu toate acestea, „nu poate înțelege de ce Papa refuză să numească în clar Rusia și pe Vladimir Putin. Rădăcinei răului trebuie să i se spună pe nume”, a subliniat episcopul, reliefând că „Putin, noul Hitler, a trimis poporul ucrainean pe drumul calvarului”.

Adevăratul „merit” al concesiilor

Chiar crede Papa că a lăsa criminalilor și violatorilor ușa deschisă protejează victimele lor? Chiar crede Suveranul Pontif că ultimii 150 de ani de istorie sunt mai importanți cu „neutralitatea” lor, decât a spune realității pe nume și a adopta o poziție morală clară și lipsită de echivoc? Nu realizează că el și Biserica Catolică riscă să devină complice la genocid? Nu înțelege că a îngenunchea în fața criminalilor nu-i descurajează creștinește pe asasini, ci îi întărește, amplificând confuzia morală a celor 650 de milioane de catolici din lume?

Sigur, diplomația e importantă. Dar nu e un scop în sine. Unele vizite, gesturi și demersuri ajută victimele. Altele riscă să-l legitimeze pe criminalul genocidar. Și să alimenteze relativismul moral care e el însuși asasin.

O atitudine creștină net mai adecvată a adoptat un gânditor protestant. E vorba de reputatul teolog și cleric reformat ceh Pavel Cerny: într-o scrisoare deschisă adresată Consiliului Mondial al Bisericilor, cehul a cerut excluderea Bisericii Ortodoxe Ruse. Pentru că e „manipulată” și „i se supune lui Putin”. Excluderea e necesară spre a i se da un semnal clar acestei biserici ruse că e complice la un sistem putred și la crime de război.

Problema, potrivit lui Cerny, n-a început cu Putin, ci în 1917. După care Biserica s-a dat cu puterea (comunistă) și a difuzat decenii la rând declarații și comunicate înfierându-i mereu, unilateral, pe americani și rachetele lor, nu și pe sovietici și bombele lor.

La ce a fost bună conversația de jumătate de oră cu trimisul lui Putin, Alexander Avdeiev, în care Papa a îngenuncheat în fața Moscovei? La nimic. La ce folosesc astfel de premiere și de concesiuni? La nimic, în afară de a-l stimula pe cel pe care Luis Buñuel îl numea „îngerul exterminator”. Dar concesiunile și cedările sub regim sovietic în fața Bisericii Ortodoxe Ruse în Consiliul Mondial al Bisericilor? Folosesc la înlesnirea încheierii pactului cu dușmanul.

Folosește la infiltrarea până în măduvă a acestui organism creștin de către kaghebiștii al căror reprezentant e acum patronul Kremlinului, în vreme ce fostul său subaltern din poliția politică a regimului comunist a ajuns patriarh și blagoslovește preafericit rachetele cu care, în numele poporului rus, Rusia comite un genocid.

Imagine: Unsplash